

FOAIA DIECESANĂ

Organ al Eparhiei gr. or. rom. a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Prețul inserțiunilor	Correspondințele se adresează redacțiunii „FOAIA DIECESANĂ”
Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane	Pentru publicațiuni oficiale, concurse etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 6 cor, până la 200 de cuvinte 8 cor, de aci în sus 10 coroane	iară banii de prenumerațiune și inserțiunile la
pe 1/2 an 5 „		ADMINISTRAȚIA
România și străinătate pe an 14 „		Librăriei și Tipogrăfiei diec. în Caransebeș
pe 1/2 an 7 „		

Psihologia

în însemnătatea ei pentru deșteptarea, cultivarea și înaintarea vieții religioase

I. Cugetare

(Urmare)

Ajungând copilul în dezvoltarea sa spirituală așa de departe, că poate judeca, face concluziuni, abstrage noțiuni, atunci el încheie din natura, care-l încungiură, că trebuie să fie o ființă, care toate le-a făcut. Copilul se înalță până la ideea de Dumnezeu. Din opurile lui îl cunoaște pe creator. Cu privire, că omul întru acest mod poate deveni la cunoștința lui Dumnezeu, zice apostolul Pavel, că păgânii pentru fără-de-legile lor nu se vor putea desvinui înaintea lui Dumnezeu, că ei n'au căpôtat o lege dela Dumnezeu ca Iudeii, că ei nu-l cunoșeau pe Dumnezeu. »Că se descopere«, zice apostolul, »mânia lui Dumnezeu din ceriu preste toată păgânătatea și nedreptatea oamenilor, carii sîn adevărul întru nedreptate. Pentru-că ce este cunoscut al lui, Dumnezeu, arătat este întru dînșii, că Dumnezeu li-a arătat lor. Că cele nevăzute ale lui dela zidirea lumii, din săpturi fiind cunoscute, se ved și vecinică puterea lui, și dumnezeirea, ca să nu poată ei avea, ce să respunză, deoare-ce cunoscând pe Dumnezeu, nu ca pe Dumnezeu l-au mărit, nici i-au mulțămuit, ci s'au făcut zădarnici întru cugetele lor și s'a întunecat neînțelegetoarea lor inimă«.

Fiind că omului îi este cu puțință, cu ajutoriul simțurilor din natură a-l cunoaște pe Dumnezeu, pentru aceea se și numesce natura o biblie. De aici se și esplică fenomenul, că oamenii, cari petrec în natura liberă, caeteris paribus, sunt mai religioși decât cei ce și petrec viața cu ocupațiuni între patru pereți.

Fie-care om așa-dară poate în dezvoltarea sufletescă, începând cu simțurile, să vină la

cunoștința lui Dumnezeu, la idei religioase. Dară noi și în sfera cunoștințelor religioase suntem așa de fericți, de nu știm numai atât, cât fie-care ar putea scoate la cale cu puterile proprii. Și în privința religioasă avem o moștenire, care este un product al activității de mii de ani; ba mai mult, noi avem învățături positive, cari ni-s descoperite de Dumnezeu. Aceste prin instrucțiune, relativ întru un timp scurt, putem să le cunoaștem. Prin instrucțiune așa dară se pot ele mijloci și moșteni din generațiune în generațiune. Această cale ni-a arătat-o și Mântuitorul, precicând oamenilor evanghelia și poruncind apostolilor să facă și ei așa. »Datu-mi-s'au mie«, zice Isus, »toată puterea în ceriu și pe pământ. Drept aceea, mergând învățați toate neamurile, botzându-i pe ei în numele Tatălui și al Fiului și al sântului Duh. Învățându-i să păzască toate, câte vi le-am poruncit voaue: și iată, eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului. Amin.«.

Apostolii s'au ținut de porunca lui Isus și au poruncit și urmașilor lor, să facă așa. În epistola cătră Romani serie apostolul Pavel (10, 13—15): »Că tot ori carele va chiea numele Domnului, se va mântui. Cum dară vor chiea, întru carele nu au crezut? și cum vor crede acelaia, de care nu au auzit? și cum vor propovedui, de nu se vor trimite?«

Fiind-că la instrucțiune avem de lucru cu reprezentări sau idei de ale gradelor mai înalte, cu reprezentări, ale căror originale nu le putem arăta celor-care-i învățăm, pentru-că cuvintele, fie rostite, fie scrise, nu sunt obiecte, ci sunt numai semnele obiectelor, de cari prin cuvinte voim să căpătăm idei, deci fiindcă lucrurile stau așa, apoi rezultă, că învățământul este numai atunci de folos, sau se poate numi învățământ, dacă cel-ce-l învățăm, și înțeloge, co-l învățăm. Dacă cineva se face cunoscut cu învățăturile creștinesci, dară numai cu privire la cuvinte, în cari sunt îmbrăcate, și nu și în privința înțele-

sului: atunci osteneala îi zădarnică; el nu posedă semënța, ci numai coaja și dintr'aceasta nu se poate naște nici decum o viață nouă.

În contra cerinței înțeleșului s'ar putea face obiecțiunea, ba le simțesci chiar provocat a o face, că religionea cuprinde taine, cari nu le poate înțelege omul, prin urmare, că nici nu-i cu putință a împărtăși învățământul religiei cu înțeles. Obiecțiunea e foarte seducătoare, dară ea ar fi îndreptățită numai atunci, dacă omul cu înțeles le-ar putea primi numai cele, ce le poate vedea, auzi, în genere, care le poate simți. Însă, cum s'a arătat mai sus, lucrurile nu stau așa. Prin causalitatea logică ni-se deschide lumea spirituală. Din opurile lui Dumnezeu încheiem, că trebuie să existe Dumnezeu. Obiecțiunea are valoare numai până când, de judecând omul astfel de învățături, se îndreaptă după puterea sa. Sub atari condițiuni, cu bună samă nu va mai înțelege, cum printr'un cuvânt numai să se facă bolnavul sănătos și mortul să învie. Cine crede, că Dumnezeu este atot-puternic, că învățătura creștină este o învățatură dumnezească, pentru acela obiecțiunea amintită n'are valoare. Do asta ne convinge esperința, ne învață istoria. Ideile religioase eserecită o înjurință mai mare și mai durabilă decât ori cari alte idei.

Noi avem un loc în sânta scriptură, din care vedem chiar, că și apostolii cereau înțelegerea. Sciut este, că creștinii timpurilor celor dintăiu aveau parte de felurite daruri de ale Duhului sânt. Între dinsele se amintesc și de darul, de a vorbi în limbi. În biserica dela Corint erau și creștini, cari aveau și acost dar și-l aplecau în adunările religioase. Apostolul Pavel, aflând între altele și de aceasta, a scris Corintenilor, ca să nu-l întrebuițeze în adunările religioase, decât sub condițiunea, ca vorbirca aceasta să se esplice de cineva, căci altmintrelea cei-ce ar fi de față, n'ar avea nici un folos. Însă să auzim cuvintele apostolului însuș: „*Urmați dragostea*“, scrie el, „*și rêvniți cele duhovnicesci, iară mai vèrtos să prorociți. Că cel-ce grăiesce în limbi, nu grăiesce oamenilor, ci lui Dumnezeu, că nimenea nu-l aude, iară cu duhul grăiesce taine. Iară cel-ce prorocesce oamenilor, grăiesce zidire și îndemnare și mângăiere. Cel-ce grăiesce în limbi, pre sine singur se zidesce, iară cel-ce prorocesce, biserica zidesce. Iară voiesc, ca voi toți să grăiți în limbi, iară mai vèrtos să prorociți, că mai mare este cel-ce prorocesce, decât cel-ce grăiesce în limbi. Fără numai de va tâlmăci, ca să iee biserica zidire. Iară acum, frașilor, de voui veni la voi grăind în limbi, ce voui folosi voaue, de nu voui grăi voaue au în descoperire, au întru înțelegere, au întru prorocie, au întru învățatură: că precum cele neînsufleșite, care dau glas, ori alăuta, ori surla, de nu vor da tonuri deosebite, cum se va cunoasce glasul surlei*

sau al alăutei? Că trîmbița, de va da glas jără de senn, cine se va găti de răsboiu? Așa și voi prin limbă, de nu veți da cuvânt cu bună înțelegere, cum se va cunoasce ceea-ce se va grăi? că veți fi grăind în aer. Atâtea de multe, precum se întemplă, sunt în lume felurile vorbelor, și: nici una dintr'însele nu este fără de glas. De nu voui sci dară puterea glasului, fi-voi celui-ce grăesc, varvar, și cel-ce-mi grăiesce mie, varvar. Așa și voi, de vreme-ce sunteți iubitori de duhuri, cele-ce sunt spre zidirea bisericii, să căutați ca să prisosiți. Pentru aceea cel-ce grăiesce în limbi, să se roage, ca să tâlmăcească. Că de mă voui ruga cu limba, duhul meu se roagă, iară mintca mea fără de roadă este.“

Cum trebuie să pășim la împărtășirea învățământului, spre a deștepta în cei-ce-i învățăm reprezentațiunile (ideile) recerute sau spre a fi înțeles, sciința a constatat-o acum.

2. Ce sunt reprezentările sau ideile, ființa lor nu o șcim; această este o taină pentru noi. Usul vorbirii le numesce aduceri aminte de stări sau de activități spirituale; dară usul vorbirii le numesce și producte spirituale; cari omul în decursul vieții le-a produs, le-a câștigat și le-a păstrat. Cu cât mai mult omul a văzut, a auzit, a învățat, cu cât mai bine le-a prelucrat cele câștigate, cu atât mai mare, și, dacă productele sunt numai de cele bune, cu atât mai scump este teșaurul lui cel spiritual. Analog cu bunurile materiale reprezintă o putere și cele spirituale. De aceea și o compărez și o numesc o idee, o putere. Și cu tot dreptul, căci fie-care om simțesc puterea aceasta, fie-care, dacă posedă sciințe, o simțesc a-i fi superior celui-ce caeteris paribus nu le posedă. Cea mai mare putere îi da omului ideea, că Dumnezeu este pentru dînsul. Dacă cetim psalmul III, simțim noi înși-ne cu ce putere ideea, că Dumnezeu este pe partea lui, îl însufleșea pre David în persecutare-i. „*Doamne*“, zice el, „*căci s'au înmulțit cei-ce mă necăjesc; mulți se scoală asupra mea, mulți zic sufletului meu: nu-i este mântuire întru Dumnezeuul lui. Iară tu Doamne sprijinitorul meu ești, mărimea mea, și cel-ce înalți capul meu. Cu glasul meu câtră Domnul am strigat și m'a auzit din muntele lui cel sânt. Și eu am adormit și am dormit, sculat-m'am, că Domnul mă va sprijini. Nu mă voui teme de mii de noroade, cari împrejur mă impresură. Scoală, Doamne, mântuesce-me, Dumnezeuul meu; că tu i-ai bătut pre toți cei-ce-mi vrăimuesc mie îndeșert, dinții păcătoșilor i-ai zdrobit.*

Și mântuitorul a zis: „*Adevăr grăiesc voaue: de veți avea credință ca grăunțul de muștari veți zice muntelui acestuia: treci de aici acolo, și va trece, și nimica nu vè va fi voaue cu neputință.*“ (Mt 17, 20).

3. Reprezentațiunile stau într'o curgere neîntreruptă și înrîuresc unele asupra altora.

Reprezentările sau ideile în însemnarea cea largă află loc în decursul timpului. Ele trec ca și acesta. Stând la malul râului, vedem valurile apei și obiectele, ce le duc, numai un moment scurt, numai până-ce trec pe dinaintea noastră. Unele urmează altora. Asemenea trec și reprezentățiunile sau ideile prin conștiința noastră. Într'un moment anumit suntem conștiți numai de puține. Acestea puține în momentul următoriu au făcut loc altor reprezentațiuni, așa, încât acele, de cari suntem conștiți din moment în moment, neîncetat se schimbă, sunt tot altele. Rîul nostru spiritual curge așa dicînd pe de înaintea ochilor noștri spiritali, și de cele-ce le duc suntem conștiți numai, până-ce trec prin conștiința noastră.

Reprezentațiunile, cari constituiesc acest rîu, se nasc prin activitatea reprezentativă a spiritului, care se produce, cum am mai zis, ori prin o iritațiune din afară, ori din inițiativă proprie a spiritului. Nervii noștri stau sub o influință neîntreruptă a iritațiunilor, cari provin atât din partea trupului nostru, cât și din partea lumii esteriore. Aceste iritațiuni se comunică spiritului. Noi putem în acelaș moment de odată vedea; auzi, mirosi, etc. Noi putem așa-dară în acelaș moment să fim conștiți de mai multe simțiri, dacă ele se mijlocesc prin feliurite simțuri. Însă spiritul, spre a deveni conștiț de dinsele, își împărteșce puterea, și reprezentațiunile din această cauză nu-s destul de care. Se poate deci zice, că simțirile, cari se produc de odată în noi prin feliurite simțuri, cu numărul lor perd din claritatea lor.

Dacă înriuresc asupra nervilor de odată prin acelaș simț două sau mai multe iritațiuni, atunci se împedecă simțirile chiar și numai la două iritațiuni.

Nu numai reprezentațiunile, ce se nasc, ci și cele-ce se reproduc, caută să între în conștiința noastră. Dacă cele de pe urmă sunt reproduse prin originalele lor, atunci reprezentarea în înțelesul restrîns și simțirea nu se împedecă.

Iară dacă zărim un obiect, care nu este originalul reprezentațiunii, ce ocupă în acest moment spiritul nostru, atunci privirea obiectului sau simțirea scoate reprezentațiunea din conștiința noastră.

Înriurința reciprocă, ce o aflăm între reprezentațiune în înțelesul restrîns și între simțire, o aflăm în genere între toate reprezentațiunile; ele ori se împedecă, fie parțial, fie pe deplin, ori se împreună, fie împreunarea această o complicațiune ori o contopire.

Cursul reprezentărilor află loc parte fără voia noastră, parte după voia noastră. Fie-care om este conștiț, că simțurile sale le poate

întrebuința după voia sa. Noi putem privi un obiect, dară noi ne putem și întoarce, ca să nu-l vedem. Spiritul nostru așadară își poate produce simțiri. Dar e adevărat, că spiritul capetă simțiri și fără, ba chiar în contra voiei sale, d. e. simțirea durerii.

Cauza simțirilor nescoposite zace în legătura cea strînsă între trupul și sufletul omului. Toate procesele trupului, toate procesele lumii esteriore, cari fac o iritațiune asupra trupului, trebuie să se răsfrîngă în spirit.

Ce s'a zis de simțiri, are valoare și în privința reprezentărilor în însemnare restrînsă. Sufletul le reproduce după voia sa, și o face cu atât mai bine, cu cât mai bună îi este puterea care o numim memorie. Dară sufletul reproduce reprezentațiuni și fără voie, ba chiar în contra voiei sale. Acest fenomen își are cauza pe de o parte în legea asociațiunii, pe de alta parte în puterea, care o are reprezentațiunea (ideea) sau în impresiunea, care a făcut-o reprezentațiunea asupra spiritului nostru.

Suma tuturor reprezentațiunilor, de cari omul într'un moment își este conștiț, constă în regulă din simțiri și din reprezentațiuni, cari sunt reproduse parte cu voie și parte fără voie.

Cursul reprezentațiunilor, care află loc fără voia noastră, și mecanismul psihic numit, este de mare însemnătate pentru dezvoltarea vieții spirituale. Dară mai însemnat în asta privință este cursul cel normat al reprezentațiunilor sau cel cu voia noastră. Sufletul dispune adecă de puterea, de a direge cursul reprezentațiunilor. Sufletul poate să-și concentreze toată puterea spre o reprezentațiune, el apucă așa zicînd în rîul reprezentațiunilor una dintrînsele și o ține, spre a o cunoasce mai de-aproape; de odată trebuie sufletul celelalte reprezentațiuni, ce năvălesc, să le retină, ca să nu între în conștiință.

Asta-i cauza, că dacă suntem adânciți în gânduri, nimic nu vedem, nimic nu auzim etc. Atențiunea așadară se manifestează nu numai în ridicarea unei reprezentațiuni la un grad anumit al clarității, ci și în fixarea ei, adecă în pestrarea acestei clarități cât-va timp. Cum este sciut, copiii nu-s în stare a fixa nici o impresiune simțială timp îndelungat. O idee între mulțimea impresiunilor și a reproducerilor a o fixa și a o examina din toate privințele, trece cu drept ca un semn al unei spirit dezvoltat.

Din această duplă prodată a atențiunei este vederat, de ce ne simțim osteniți, dacă oare-care timp am fost atenți cu încordare.

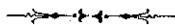
Deci cele-ce s'au zis în privința cursului și a înriurinței reciproce a reprezentațiunilor să le

aplecăm la cultivarea și dezvoltarea vieții religioase.

Spre a cultiva și a înainta viața religioasă, trebuie, precum am văzut, înainte de toate să cultivăm și să înaintăm reprezentațiunile (ideile) religioase. Însă reprezentațiunile se află într-o curgere neconținută, una o scoate pe cealaltă din conștiință. Noi am văzut mai departe, că noi avem nu numai acele reprezentațiuni, ce le voim, ci și acelea, care nu le voim, de cari nu putem scăpa. Însă Dumnezeu, cum am spus, ne-a înzăstrat cu puterea, că putem direge cursul reprezentațiunilor, că puterile spirituale prin oare-care timp anumit le putem concentra spre o reprezentațiune sau spre un șir de reprezentațiuni. Într'această activitate spirituală suntem cu atât mai liber cu cât mai mult ne scutim de tulburări din afară. De această facultate se folosește omul, ca macăr din când în când să se ocupe numai cu cele dumnezeesci, ca într'acest mod să-și înoiească puterile pentru luptele vieții. Unul dintre mijloacele, prin cari devine omul părtaș la această întărire dumnezească, este rugăciunea, atât cea privată cât și cea publică.

Să examinăm mai de aproape, ca să vedem, cum — fără privire la însemnătatea rugăciunii în sine luată — ar trebui să fie rugăciunea publică cu privire la legile desfășurate ale înrîurinței reciproce și ale cursului ideilor, ca printrinsa viața religioasă să se cultive și să înăinteze.

(Va urma)

Lecțiuni din Religieune

4. Păcatul strămoșesc

(Continuare)

d) Pedepsa.

Cum îi va fi pedepsit ôre Dumnezeu? Pe toți trei într-o formă? Presupuneri.

Predarea restului din istorioră și reproducerea.

Aprofundarea materială: Cu ce a pedepsit Dumnezeu pe șerpe? Ce a ăis cătră el? „Vrăjmășie voi pune...” Prin ce se arată această vrăjmășie? Ce fac copiii, când ved un șerpe? Fug de el. Dar ômenii? Îl omor. Băgați de sêmă copii! Sub *șerpele*, care a înșelat și a amăgit pe Adam și Eva în raiu, avem să înțelegem pe *diavolul*, care a luat chipul șerpelui — acesta ne învață Isus Christos. Unde am învățat noi despre diavoli? La istoriora „Ăngerii”. Ce am ăis noi acolo despre diavoli? Că ei ispitesc pe ômenii... Ôre de ce va fi invidiat diavolul pe ômenii cei dintâi? Pentrucă ei sunt acum în starea fericită, în care au fost odată și diavolii, când erau ăngeri, înainte de a se sumeți. Eră sub urmașii șerpelui, care a amăgit pe Adam și Eva în raiu, avem să înțelegem pe ômenii

răuvoitori, invidioși, mincinoși, înșelători, amăgitori. Dumnezeu a pedepsit pe șerpele diavol, afurisindu-l și prevestindu-i, că *sămënța muierei îi va zdrobi capul.*) Pe cine avem să înțelegem aci sub „sămënța muierei”...? Pe *Isus Christos*, carele va zdrobi puterea diavolului. Cum a pedepsit Dumnezeu pe Adam? Pe Eva? (Dureri, muncă. Și la fine? Cu mörte). Afară de acestea însă Dumnezeu i-a mai pedepsit cu ceva; anume? I-a scos afară din raiu... Cum trebuiau ei acum să trăească? De ce trebuiau să se țină?...

Repetirea și reproducerea întregii istorioră (4 puncte).

Aprofundarea religiôsă-etică.

1. Cum au devenit ômenii cei dintâi păcătoși? Au călcat porunca lui Dumnezeu. Dacă ne gândim bine însă asupra păcatului lor, aflăm, că Adam și Eva n'au făcut numai un singur păcat. Să vedem! Cui au dat ei credemânt, lui Dumnezeu ș'au șerpelui? Cum s'au arătat ei deci față de Dumnezeu? *Neîncredători*. Afară de aceia cum s'au mai arătat ei față de Dumnezeu, dacă ne gândim, că n'au păzit porunca lui? *Neascultători*. Ce trebuiau ei să răspundă șerpelui? (cf. m. s.) Ce trebuiau ei să cunoscă? Violenția șerpelui și bunătatea lui Dumnezeu. Ce nu voiesc ei să cunoscă? Cum se arată ei deci față de Dumnezeu? *Nerecunoscători*. Dar nu cumva au fost ei constrânși să mănânce din pomul oprit? Nu aveau ei destule bunătăți în raiu? (Cf. m. s.) Ei însă nu s'au îndestulit cu acestea, ci...? Cum s'au mai arătat ei, deci față de Dumnezeu? *Neîndestulitori*. Și al cui era pomul oprit? Al lui Dumnezeu. Ei deci au luat din lucru străin (Cf. ist. „Gardul”) Ce păcat au mai făcut ei așadară? Au *furat*. Ce le-a promis șerpele...? Că vor fi Dumneșei. Ce gând avea deci Adam și Eva? Să se înalțe, să se facă mai înțelepți, mai mari, mai puternici... Cum se numesc astfel de ômenii? *Mândri*....

Ce răspund ei lui Dumnezeu, când îi întebă, că nu cumva au mâncat din pomul oprit? Fiecare caută să se desvinovătescă aruncând unul asupra altuia vina păcatului. Ce au arătat ei prin acesta unul față de celalalt? *Neîmbirea aprôpelui*. Ce trebuiau ei să răspundă lui Dumnezeu? Noi am păcătuit greu înaintea ta Dômne, dar te rugăm, ertă-ne, că nu vom mai păcătui. Ce ar fi arătat ei prin acesta? *Păreră de rău, căință, pocăință*. Ei însă nu fac acest lucru, deci ce au arătat ei? *Nepocăință*.... (Și așa mai departe se potă arăta, că Adam și Eva au călcat fiecare poruncă a decalogului.)

Spuneți-mi acum cum vă place de fapta lui Adam și a Evei...? Dar dacă Adam și Eva nu cunoscău o poruncă, o lege, și astfel o calcă, întrucât erau vinovați și întru cât nu? S'ar putea scusa cu acesta păcatul făcut de Adam și Eva? La ce trebuiau să se gândescă ei în continuu? Cu ce-i amenințase Dumnezeu?

*) Cuvintele „Vrăjmășie voi pune între tine și între muiere....” cuprind vestea cea dintâi de bucurie despre un Mântuitoriu — proto evangeliul.

Cum s'a arătat Dumnezeu față de ei. Și ar fi fost greu să păzescă Adam și Eva porunca lui Dumnezeu? (Cf. m. s.)

Din toate acestea reese, că *păcatul făcut de omului cei dintâi este? Un păcat mare și greu.*

2. Ce a îndemnat pe Adam și Eva să păcătuască? Să mai examinăm încă odată pe cei doi păcătoși: Pe cine? Cine l-a făcut pe Adam să păcătuască? Eva. Dar pe Eva? Șerpele. Ce trebuia să facă Eva, când a încercat șerpele s'o amăgescă? Să fie fugit. Ce n'ar fi putut să mai facă atunci șerpele? Însă Eva a fost așa de ne bună, că a stat de vorbă cu el și l-a ascultat. Și ce a gândit ea, când a privit pomele frumoase din pomul oprit? Afară de aceea însă și ceva din lăuntru a îndemnat, a îndemnat pe Eva să păcătuască; anume? Boldul, îndemnul spre rău. Așadară două lucruri au îndemnat pe Eva să calce porunca lui Dumnezeu: unul din afară, *ispita diavolului-șerpe*, și unul din lăuntru, *îndemnul, boldul spre rău*. Dar pe Adam nu l-a dus tot așa ceva la păcat? Anume: din afară? Ispita Evei. Din lăuntru?... Ca și pe Eva. Acum știți ce a îndemnat pe Adam și pe Eva să păcătuască? *Ispita și boldul spre rău.*

3. Întrucât a fost șerpele un *seducătoriu viclân*?

a) N'a ispitit pe Adam, ci pe Eva.

b) A făcut pe Eva să se îndoască de bunătatea lui Dumnezeu.

c) A mîntit Evei, că „Veți fi ca dumnezei“.

4. Întrucât a fost șerpele un *amăgitoriu blestemat, ticălos, rătăcios*? A pus înaintea Evei o mare norocire și fericire. Și s'a întemplat tocmai contrariul; cum așa? Adam și Eva au dat de o mare nenorocire.

5. De ce a pedepsit Dumnezeu pe fiecare păcătos cu altă pedepsă? Erau trei păcătoși; un ispititoriu, o ispitită și un ispitit. Care sunt aceia? Ce a făcut Dumnezeu cu ei? L-a tras la răspundere și i-a pedepsit. Cine trage la răspundere și pedepsește aici la noi? Judecătorii. Ce a fost Dumnezeu deci în cazul de față? *Judecătoriu*. Cum pedepsește un judecătoriu drept? După cum merită păcătoșii. Să vedem acum, cum a judecat Dumnezeu ca judecătoriu drept.

Ce pedesă a dictat șerpelui? A pus dușmănie între el și om. De ce i-a dictat tocmai această pedepsă? Cum s'a arătat șerpele față da Eva, când acesta a ispitit-o dușmănos seu prietenos? Era el intradevăr prieten Evei? Ce i-a fost ei, pentru că s'a prefăcut și a sedus-o? Dușman. Ce pedepsă a primit el pentru pretenția prefăcută și pentru dușmănia ascunsă? Dușmănie pe față. Cum se arată încă și astăzi această dușmănie?

Ce pedepsă a căpătat Eva? Înmulțirea năcazurilor și durerilor. Pentru ce să fie pedepsă năcazurile și durerile multe? Pentru plăcerea ce a voit s'o aibe prin gustarea unui măr.

Ce pedepsă a primit Adam? Lucru greu... Pentru ce a primit el tocmai această pedepsă? Pentru că în raiu a trăit fără griji, fără lucru greu... Totuși se află și o binefacere în pedepsa lui Adam. Gândiți

ce ar fi dacă el și astăzi ar trebui să se năcăjescă...? Ce l-a scăpat de năcazuri? Mórtea. Cine l-a pedepsit cu mórtea? Dumnezeu.

Care pedepsă a fost dictată de o potrivă asupra tuturor celor 3 păcătoși? Alungarea din raiu. Pentru ce au căpătat toți trei această pedepsă? Toțitrei nu mai erau vrednici, demni să locuască în raiu.

III. Asociația

a) Ce s'ar fi întemplat cu Adam și Eva dacă n'ar fi păcătuit? Ar fi ramas tot în raiu și ar fi trăit fericiți. Ce s'a întemplat cu ei fiindcă au păcătuit? Ce au pierdut ei? Fericirea bucuriile din raiu. Cine i-a părăsit pentru păcatul lor? Binefacerile *darul lui Dumnezeu*.

Și ce li s'a întemplat încă lor pentru că au păcătuit? Cum se simțeu ei? Neliniștiți, confusi, nu știu ce să facă. Anume cum voiesc ei să scape dela față lui Dumnezeu? Se ascund. A fost acesta lucru cuminte? De ce nu? Cum este dară mintea lor? Întunecată. Care este așadară a *dună* urmare a păcatului lor? *Întunecarea minții*.

Acum rușinea și frica le-au umplut inima, și ei erau înclinați mai mult spre ce: spre rău ori spre bine? De unde se vede acesta? Căcă să se desvino-vătescă, aruncând vina pe altul. Ce-i pot face ei prin această celui lalt? Rău. Cum se vor fi arătat ei în această privință înainte de păcat? Cum a fost voința lor înainte și cum după păcat? Care este deci a *treia* urmare a păcatului pentru ei? *Stricarea voinții*.

Unde erau ei înainte de păcat și cum trăiau? Dar după păcat, unde trebuiau ei să trăiescă și cum? Care este deci a *patra* urmare a păcatului lor? *Scóterea din raiu, suferințele mórtea*.

Care a fost raportul dintre ei și ființele de pe pământ înainte de căderea în păcat? Care e raportul dintre om și ființele de pe pământ astăzi? De unde vine acesta? Deci care a fost raportul dintre om și ființele din lume după căderea în păcat. Ce a pierdut așadară omul față de ființele pământului după căderea în păcat? Care este deci a *cincea* urmare a păcatului făcut de strămoșii nostri în raiu? *Pierderea și slăbirea domnirii peste ființele pământului*.

Sistem: Urmările păcatului făcut de Adam și Eva în raiu pentru ei au fost: 1) ei au pierdut darul lui Dumnezeu, 2) li s'a întunecat mintea, 3) li s'a stricat voința 4) au fost scoși afară din raiu și corpul lor s'a supus suferințelor și morții, 5) au pierdut sau li s'a slăbit domnia peste ființele pământului.

b) De ce nu trăim noi în raiu? Unde și cum am trăi noi, dacă strămoșii noștri nu ar fi păcătuit? Dacă asămănăm noi traiul nostru cu al strămoșilor nostri înainte și după păcat, cu care se poate asemăna? Cu cel de după căderea în păcat. De unde vine acesta? Noi moștenim prin nascere atât păcatul făcut de strămoșii noștri cât și urmările acelui păcat. (Să se aducă exemple, din cari se vede, că copiii moștenesc însușiri corporale și spirituale dela părinții lor.) Deci dacă noi

moștenim păcatul făcut de strămoșii noștri... cum îl putem numi? *Păcat moștenitoriu (creditaru)*. Și fiindcă l-au făcut *strămoșii* noștri, cum îl mai putem numi? *Păcat strămoșesc*. Vedem dară, că din cauza păcatului strămoșesc suferim și noi. Dar mai suferă încă cineva; anume? Gândiți-vă la vorbele ce le-a spus Dumnezeu lui Adam? Pe cine a mai blăstămat Dumnezeu? Pământul... Cum? Ce producea pământul înainte de căderea în păcat? Ce produce după căderea în păcat? (Urmarea blăstămului: spini și polomidă, plante veninoase, pământ neroditoriu, timpurii nepotrivate, secetă, înundări, etc.) Așadară *păcatul strămoșesc a fost spre stricăciune naturii întregi*.

Sistem. Păcatul strămoșesc se numește păcat moștenitoriu, căci prin nascere îl moștenim împreună cu urmările lui. — Păcatul strămoșesc nu a fost numai lui Adam și Evei spre stricăciune, ci tuturor urmașilor lor ba chiar și naturii, pe care era omul stăpân.

c) Ce a îndemnat pe strămoșii noștri să păcătuască? Șerpele. Ce l-a îndemnat pe șerpe să-i amăgască? Invidia. Mai cunoșteți voi vreun cas, în care invidia a cauzat lucruri rele? (Cf. istoriora „Para“). A cui invidie a cauzat acolo rele? Invidia lui Romul. Ce fel de rele...? Cărtă, dojană, neplăceri. Ce a cauzat invidia în cazul de față? Păcatul strămoșesc. Prin ce a intrat așadară păcatul în lume? Prin invidia diavolului.

Sistem: „Prin invidia diavolului a intrat păcatul în lume“, (Înțel. 2. 2. 4.) căci strămoșii noștri ispitiți, de diavolul au mâncat din pomul oprit și au păcătuit.

Varietăți

Societatea academică „Junimea“ invită la festivitățile aranjate cu ocaziunea *Iubileului aniversării de 25 ani* Marți la 9 și Miercuri la 10 Februarie st. n. 1904, Cernăuți, în Ianuarie 1904. Președintele de onoare: *Eudoxiu baron Hormuzachi*. Președintele comitetului aranjator: *Othon cav. de Flondor*. Președintele societății: *Constantin Lucaci*. — Program: Marți, la 9 Februarie 1904, la oarele 9 a. m.: Serviciu divin; la oarele 4 p. m.: Academie; la oarele 8 $\frac{1}{2}$ seara: Comers festiv. Miercuri, la 10 Februarie 1904, la oarele 8 $\frac{1}{2}$ seara: Bal.

Himen. D-l. *Mihail G. Crăciun* învătătoriu în Hodoș serbează astăzi cununia sa cu d-ra *Livia*, fca văduvei *Rosalia Petrovicu* din Nădlac.

Dare de seamă și mulțamită publică. (Continuare). Părintele *Ilie Pepa* a mai colectat cu lista Nr. VII. În comuna *Feneș* am primit dela: *Luca Paica* preot 2 C. *Petru Groza* Nr. 24 cu 26 f. *Marta Boieriu* Nr. 23 cu 6 f. *Nicolae Popoviciu* Nr. 22 cu 20 f. *Ioan Groza* Nr. 61 cu 20 f. *Ioan Paica* Nr. 13 cu 40 f. *Stefan Ponoran* Nr. 100 cu 20 f. *Ioan Gurgu* Nr. 37 cu 30 f. *Petru Sirbu* Nr. 11 cu 20 f. *Suzana Schinteie* Nr. 17 cu 20 f. *Maria Schinteie* Nr. 103 cu 20 f. *Iconia*

Curea Nr. 3 cu 4 f. *Toma Caraiman* Nr. 12 cu 20 f. *Florea Caraiman* Nr. 45 cu 20 f. *Chirilă Popailă* Nr. 89 cu 20 f. *Ioana Boieriu* Nr. 27 cu 30 f. *Andrei Lazarescu* Nr. 63 cu 40 f. *Miclău Popoviciu* Nr. 5 cu 40 f. *Iliia Groza* Nr. 6 cu 10 f. *Calina Paica* Nr. 60 cu 1 C. *Elisaveta Ghinescu* Nr. 59 cu 18 f. *Emilian Lazaruica* Nr. 10 cu 10 f. *Traian Paica* Nr. 9 cu 20 f. *Simeon Hațeganu* Nr. 56 cu 20 f. *Ion Iacobiciu* Nr. 8 cu 20 f. *Mihail Imbrescu* Nr. 29 cu 40 f. *Dimitrie Popoviciu* cu 30 f. *Simion Sirbu* Nr. 73 cu 1 C. *Nicolae Ostoia* Nr. 1 cu 1 C. *Constantin Popoviciu* Nr. 32 cu 40 f. *Iosif Ostoia* Nr. 117 cu 20 f. *Nicolae Ponoranu* Nr. 106 cu 1 C. *Apatie Nucșoreanu* Nr. 15 cu 30 f. *Magdalena Nucșoreanu* Nr. 15 cu 10 f. *Nicolae Grigorea* Nr. 52 cu 1 C. *Nicanor Paica* Nr. 62 cu 20 f. *Iordau Belulescu* Nr. 34 cu 30 f. *Achim Draghescu din România* 40 f. *Achim Belulescu* Nr. 47 cu 20 f. *Măcsim Marchescu* Nr. 30 cu 20 f. *Toma Ponoranu* Nr. 50 cu 10 f. *Petru Boieriu* Nr. 20 cu 20 f. *Simziana Ponoranu* Nr. 28 cu 10 f. *Floarea Imbrescu* Nr. 107 cu 20 f. *Ilie Ponoranu* Nr. 105 cu 20 f. *Simeon Paica* Nr. 33 cu 40 f. *Vasilie Caraiman* Nr. 45 cu 20 f. *Maria Copocianu* Nr. 115 cu 20 f. *Dimitrie Ponoranu* Nr. 14 cu 50 f. *Petru Copocianu* Nr. 40 cu 40 f. *Grigorea Gerga* Nr. 39 cu 10 f. *Constantin Marinca* Nr. 41 cu 90 f. *Miron Marinca* Nr. 49 cu 20 f. *Meilă Paica* Nr. 19 cu 20 f. *Meilă Caraiman* Nr. 20 cu 20 f. *Constantin Neamțu* Nr. 17 cu 10 f. *Petru Pușchița codrean* 1 C. *Ioan Imbrescu* Nr. 107 cu 1 C. *Ilie Popailă* Nr. 72 cu 20 f. *Mihail și soția Ana Copocianu* inv. 90 f. *Mihai Paica* Nr. 96 cu 20 f. *Simeon Boieriu* Nr. 20 cu 10 f. — Preste tot am primit în comuna *Feneș* suma de 22 *Coroane* 54 *fileri*.

VIII. În comuna *Domașnia* am colectat dela: P. On. *Protopopul Ioan Pepa* 5 C. *Marioara Pepa* protopopeasă 5 C. *George Pepa* preot 2 C. *Marița Pepa* preoteasă 1 C. *Ilie Pepa* Nr. 323 cu 1 C. *Nicolae Benghia* Nr. 20 cu 20 f. *Iacob Pepa* Nr. 48 cu 20 f. *Petru Benghia* Nr. 129 cu 10 f. *Zaharie Benghia* Nr. 428 cu 20 f. *George Munteanu* Nr. 17 cu 10 f. *Pau Pepa* Nr. 401 cu 20 f. *Adam Pepa* Nr. 249 cu 20 f. *Filip Mutașcu* Nr. 132 cu 10 f. *Ianăș Mutașcu* Nr. 464 cu 20 f. *Nicolae Mutașcu* Nr. 132 cu 10 f. *Ion Jurchescu* Nr. 431 cu 6 f. *Ilie Jurchescu* Nr. 328 cu 8 f. *Crina Rumănu* Nr. 304 cu 10 f. *Iosif Mutașcu* Nr. 132 cu 10 f. *Calina Jurchescu* Nr. 4 cu 20 f. *Toma Sitariu* Nr. 320 cu 20 f. *Ivan Rumănu* Nr. 416 cu 20 f. *Martin Rumănu* Nr. 465 cu 10 f. *Alimpie Ionescu* Nr. 76 cu 20 f. *Petru Rumănu* Nr. 251 cu 20 f. *Iosif Milulescu* Nr. 374 cu 10 f. *Petru Mutașcu* Nr. 1 cu 10 f. *Ilie Rumănu* prim codr. 1 C. *Iancu Curescu* Nr. 33 cu 20 f. *Nestor Belcota* Nr. 33 cu 10 f. *Solomon Paulescu* Nr. 34 cu 40 f. *Iosif Paulescu* Nr. 327 cu 10 f. *Stefan Adamescu* Nr. 85 cu 20 f. *Petru Paulescu* Nr. 327 cu 20 f. *George Paulescu* Nr. 184 cu 10 f. *Zaharie Pepa* Nr. 41 cu 60 f. *Ioan Pepa* Nr. 41 cu 20 f. *Maria Serafin* Nr. 15 cu 10 f. *Dumitru Pepa* Nr. 210 cu 20 f. *Nistor Mutașcu* Nr. 170 cu 20 f. *Ion Mutașcu* Nr. 170 cu 10 f. *George Raduța* Nr. 167 cu 10 f. *Meilă Guran* Nr. 40 cu 10 f.

Dumitru Curescu cu 20 f. Petru Curescu Nr. 29 cu 20 f. Iliia Benghia Nr. 383 cu 40 f. Grigorea Benghia Nr. 250 cu 10 f. Calina Benghia Nr. 250 cu 10 f. Calina Izvarcianu Nr. 92 cu 10 f. Calina Benghia Nr. 87 cu 10 f. Iancu Lozici Nr. 201 cu 1 C. Vasile Domil Nr. 241 cu 20 f. Elena Adamescu Nr. 85 cu 10 f. Maria Draghicescu Nr. 386 cu 1 C. Dumitru Pepa Nr. 104 cu 20 f. Martin Adamescu Nr. 289 cu 20 f. Iliia Boba Nr. 81 cu 20 f. Petru Boba Nr. 408 cu 10 f. Iosif Boba Nr. 408 cu 20 f. Ilie Rezvan Nr. 110 cu 20 f. Ana și Maria 4 f. Ianăș Șoimu Nr. 154, cu 10. f. (Va urma)

Bibliografie

„**Enciclopedia română**“, editată din însărcinarea și sub auspiciile „Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român“ de Dr. C. Diacovich (Edit. W. Krafft în Sibiu). Fasc. XXXII. (*Tacna — Ulcer*).

Accastă publicațiune, în sensul unui anunț anterior al librăriei editoare, avea să se termine cu fasc. XXXII. însă din cauza unei serii mai mari de articole importante la lit. *T* și *U* (între cari: Transilvania, Ungaria, Turcia, Uniunea nord-americană, Resboiul de Treizeci ani, etc.), titluri cari au trebuit tractați mai pe largi — Direcțiunea „Enciclopediei Române“ nu a putut îndesa întreg restul articolelor cu inițialele *T—Z* în un fascicol, ci s'a văzut constrinsă a adăuga publicațiunii încă și un al 33-lea fascicol, care se află deja sub tipar și se va trimite abonaților în decursul lunii, Februarie 1904.

Fasc. XXXII, editat la Anul nou cuprinde cam 2500 articole, aproape întreaga lit. *T* și o parte din *U* (până la cuvântul „Ulcer“). Și în această parte a publicațiunii s'a dat o atențiune deosebită articolelor de interes special românesc, dintre cari amintim: Țambac, Tanoviceanu, Tarnavski, Tătărescu, Teclu, Teleor, Teli, Tempea, Teoctist, Teodorescu, Teodori, Teodosie, Teofan, Teofil, Teulescu, Theodorian, Thocomer, Țichindeal, Timus, Tincovici, Tincu, Țintilă, Tobias, Tocilescu, Todoran, Tomasciuc, Tomeian, Tomici, Tomșa, Trăilă, Trapșia, Triandăil, Tuducescu, Țurcan și Udrea. La articolele Tirgu-Jiu și Tismana găsim și 4 ilustrațiuni frumoase: Primăria gimnaziului și statua lui T. Vladimirescu din T.-Jiu și o vedere a mănăstirii Tismana.

Abonamentele se fac la W. Krafft în Sibiu și se primesc numai pentru publicațiunea întreagă. Prețul de prenumărare: pentru 33 fasc. cor. 66.— (în România: lei 82.50).

*

Au apărut și se pot procura dela Librăria diecesană din Caransebeș: a) **Istorieare religioase-morale I**. Carte de religiune pentru școalele clementare de Dr. Petru Barbu, edițiunea II. Prețul 30 fil. b) „**Preparațiuni la Cărțile de religiune pentru școalele elementare** ale prof. Dr. Petru Barbu, de **Petru Buzera**, Partea I: **Istorieare religioase-morale**“ (Format 8°, pag. 100, prețul 1 coroană).

Concurse

În urma hotărârii Direcțiunii a societății comerciale pe acții „Prilepceana“ ddto 22 Ianuarie 1904 n. se escrie concurs pentru ocuparea postului de conducătoriu în prăvălia societății noastre comerciale din Prilipeț, pe lângă următoarele condițiuni.

1. Salariu lunar 60 coroane.
2. Locuința o chilie, cuină, bucătărie și grădină de legumi.

Doritorii de a ocupa acest post au a-și tremete atestatele lor până în 20 Februarie 1904 n. la persoana d-lui președinte al societății.

Prilipeți (poșta Bozovici, comitatul Caraș-Severin), la 25 Ianuarie 1904. n. 1—3 [7]

Eremia Borchescu
președintele societății.

Serbu Chirila
comptabil.

Pentru întregirea postului vacant de preot în comuna **Poganești** să escrie concurs cu termin de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecesană“.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. Una sesiune parohială constatătoare din 32 jugere.

2. Una grădină de un juger.
3. Venitele stolare dela 90 de case.
4. Bir parohial (adau) 93 de coroane.

Doritorii de a ocupa acest post sunt îndatorați a-și trimite recursele lor ajustate conform normelor din vigoare Prea Onoratului Oficiu protopresbiteral din Făget și tot odată după prealabila încunosciunțare a Prea Onoratului Domn protoprosbiter a se presenta în vre-o Duminică sau serbătoare în s. biserică spre a-și arăta desteritatea în cântare și oratorie.

Poganești din ședința Comitetului parohial ținută la 28 Decembre 1903. 1—3 [6]

Vasiliu Ionescu
președintele com. paroh.

George Drăgoiu
notariu com. paroh.

În conțelegere cu mine: **Sbeastian Olariu** protopresbiter tractual.

Se escrie concurs pentru întregirea definitivă a postului învățătoresc dela clasa I a școalei confesionale din **Forotic**, protopresbiteratul Oraviței, cu termin de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecesană“.

Emolumentele sunt:

1. În bani gata 600 cor.
2. Pentru lemne pe sama învățătorului 60 cor.
3. Pentru lemne pe sama salei de învățământ 60 cor.
4. Pentru adusul lemnului 40 cor.
5. Paușal pentru scripturistică 20 cor.
6. Paușal pentru conferințele învățătoresci 20 cor.
7. 2 jugere de pământ arătoriu și un intravilan de 400 orgii □.
8. Dela înmormântări, unde va fi invitat de a participa, 80 fil.

Concurenții evalificați vor subșterne recursele — adresate comitetului parohial — Oficiului protopresbiteral al tractului Oravița. Pentru servii prestare în alte comune, comuna nu acordă nici un fel de emolument.

Alesul învățator este îndatorat a purta scripturistica în comitetul și sinodul parohial și a conduce corul.

Fovotic, din ședința comitetului parohial ținută la 22 Novembre 1903. 8—3 [1]

Ioan Dabiciu m. p.
not. com. par.

Paun Ieva m. p.
preș. com. par.

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

În urma ordinațiunii Venerabilului Consistoriu diecesan dtdo 17 Octombrie a. c. Nr. 3816 B. ex 1903 se escrie concurs cu termin de 30 de zile dela prima publicare, pentru îndeplinirea parohiei de clasa a II-a din comuna **Coșteiu**, tractul Vêrșetului, devenită vacantă prin moartea parohului Simeon Popovicu.

Emolumentele:

1. Una sesiune parohială.
2. Stola usuată.

Recursele pentru acest post adresate comitetului parohial din loc, sunt a se înainta Prea on. Oficiu protopresbiteral al tractului Vêrșet, în Buziaș.

Comitetul poftesc, ca cei ce reflectează la acest post, să se presinte în vre-o Duminică sau serbătoare în s. biserică, spre a-și arêta desteritatea în cântare și oratorie.

Coșteiu, din ședința comitetului parohial ținută la 21 Noemvre 1903. 2—3 [4]

Nicolae Corcea m. p. **Patrichie Râmneanțu**
președinte. notar.

În conțelegere cu mine: Ioan Pepa, protopresbiter

Pentru întregirea postului de învățatoriu la școala confesională gr. ort. română din **Doclin**, protopresbiteratul Bocșa-montană, se escrie concurs cu termin de 30 de zile de recurgere dela prima publicare pe lângă următoarele emolumente:

1. Salariul în bani gata 600 cor.
2. Pentru lemne din care are a se încălzi și sala de învățământ 100 cor.
3. Pentru scripturistica 10 cor.
4. Pentru conferințe 10 cor.
5. Dela înmormântări unde va fi poftit 1 cor.
6. Locuință liberă în edificiul școalei constătoare din 2 odai, 1 cuină, 1 cămară.
7. Jumătate din grădina școalei și un juger de pământ estravilan.

Alesul învățatoriu este îndatorat pe lângă purtarea cantoratului în s. biserică a purta și scripturistica în comitetul și sinodul parohial, și a compune socoțile bisericesti și școlare pentru care e remunerat cu 10 cor.

Pentru servițiile prestare înainte de ocuparea acestui post comuna bis. nu acordă alesului nici un fel de emolument de cât cele indicate aici.

Doritorii de a ocupa acest post au a-și așterne petițiunile instruite conform normelor din vigoare în terminul deschis la Oficiul protopresbiteral gr. ort. a tractului Bocșa-montană.

Dintre recurenți vor fi preferiți aceia, cari sunt vërșati în musica vocală.

Comitetul parohial doresce, că recurenții să se presinte în vre-o Duminică ori serbătoare în s. biserică dar nici decum în ziua de alegere.

Doclin în 29 Decembre 1903.

2—3 [5]

Teodor Șandru.

preș. com. par.

Iosif Ivan.

not. com. par.

În conțelegere cu mine: *Maxim Popovicu*, protopresb.

Pe baza încuviințării Venerabilului Consistoriu diecesan dtdo 24 Decembre Nr. 4748 Sc. ex 1903 se escrie concurs pentru ocuparea definitivă a postului de învățatoriu la școala micștă confesională gr. or. rom. din **Mircovaț**, protopresbiteratul Bisericii albe, cu termin de alegere de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecesană“.

Emolumentele sunt:

1. Salariu anul în bani gata 252 cor.
2. Pentru 56 klg. elisă 60 cor.
3. Pentru 56 klg. sare 12 cor.
4. Pentru lumini 20 cor.
5. 32 metrii lemne de foc, din care are a se încălzi și sala de învățământ, 224 cor.
6. Scripturistica 10 cor.
7. Conferințe 20 cor.
8. 20 meți de grâu în natură.
9. 20 meți de cucuruz boabă în natură.
10. 3 jugere 800 st. □ pământ arătoriu.
11. Dela fiecare înmormântare, unde va fi poftit, 60 fil.
12. Pentru purtarea agendelor scripturistice ale comitetului parohial, și pentru facerea socoților bisericesti și ale cultului, va căpeta o remunerațiune de 20 cor.

Pentru serviții prestare mai nainte în altă comună, alegendului nu i-se acordă nici un emolument afară de cele indicate mai sus.

Alesul învățatoriu este obligat, să poarte cantoratul, în și afară de biserică și se instrueze tinerimea școlară în cântarea bisericestă.

Doritorii de a ocupa acest post au să-și înainteze suplicele lor, adresate comitetului parohial din **Mircovaț**, Prea on. Oficiu protopresbiteral în Iam.

Tot odată sunt poftiți a se presinta în vre-o Duminică sau serbătoare în sânta biserică, spre a-și arêta desteritatea în cântare și tipic, dar aceasta numai cu prealabila încunoscintare a Prea on. Domn Protopresbiter concerninte, dar nici decum în ziua alegerii.

Mircovaț, din ședința comitetului parohial ținută la 30 Decembre 1903. 3—3 [2]

Ion Buică m. p.
not. com. par.

Păun Ciuciu m. p.
preș. com. par.

În conțelegere cu mine: *Filip Adam*, protopresbiter.

Spre orientare aduc la cunoscintă interesaiilor, că **cancelăria mea advocațială** în Caransebeș am mutat-o în casa d-lui Keppich, vis-a-vis de biserică rom. cath., piața Maria Teresia.

Dr. Mayer Vilmos
advocat.